

VICENT SANCHIS, director
ALBERT SÁEZ, director adjunt
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY, BERNAT SALVÀ [Cultura i Espectacles]; TONI BROSA [Esports]; DAVID CASTILLO [Suplement Cultural]; DAVID GONZÁLEZ [Política]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PEPA MASÓ [Societat]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició]; PERE PRATS [Disseny]; MONTSERRAT RIUS [Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]; PERE TÍO [Opinió]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Fax: 91 454 72 44
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA
Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA
XAVIER BUYSÉ, director general
Barcelona
JOAN FERRANDO, director de Publicitat
RAÜL GILBERT, cap de Publicitat
Av. Diagonal, 475 - 08036 Barcelona
Tel.: 93 344 30 00 - Fax: 93 344 31 91
e-mail: avui@publipressmedia.com

Madrid
JAVIER PIÑEIRO, director de Publicitat
e-mail: jpineiro@publipressmedia.com
CRISTINA MADERAL
e-mail: cmaderal@publipressmedia.com
c/ María de Molina, 54 - 28006 Madrid
Tel.: 91 515 91 00 - Fax: 91 515 91 09
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria
DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD

Mònica Planas

Periodista
mopleins@hotmail.com

El cul al sol

A la primera cancellera alemanya, Angela Merkel, l'han pescat fent un Shin Chan aquesta Setmana Santa. El diari sensacionalista britànic *The Sun*, molt acostumat a ventilar vergonyes, ha aconseguit les fotografies dels dies de descans a Itàlia de la cancellera. La imatge diu poc: la cancellera està d'esquena i tapada amb un barnús traïdor de color blanc. Per canviar-se la part de baix del banyador la cancellera es va tirar massa amunt la roba que la cobria i es va fer evident el paner. Un cul pla sense cap mena de personalitat si no fos que és el mateix que s'asseu a la cadira de més responsabilitat de tot Alemanya.

'THE SUN' APROFITAVA L'EXCLUSIVA PER FER SUC amb el titular: *"I'm big in the Bumdestag"*, fent un joc de paraules amb *bum* (cul en anglès) i el nom de la cambra baixa del Parlament alemany. La publicació de les fotos ha desfermat una batalla entre els dos principals diaris sensacionalistes d'Anglaterra i Alemanya. El *Bild* ha contestat a l'atac titulant que els anglesos insulten la seva cancellera i no entenen el motiu d'aquest odi. Els compatriotes de la nova dama de ferro han hagut de reproduir la fotografia, però li han tapat el darrere amb un pudorós quadrat vermell en senyal de respecte.

ANGELA MERKEL NO ÉS L'ÚNIC ALT CÀRREC QUE ha vist com les seves parts més íntimes es donaven a conèixer en societat. El vicepresident dels Estats Units, Dick Cheney, va viure un episodi semblant. Es va descobrir que en la seva època d'estudiant universitari es treia un sou fent de model per als estudiants de Belles Arts. En el campus universitari la seva presència havia estat molt sol·licitada a l'hora de fer retrats i modelatge. No en va el coneixien com *The Big Dick Cheney* ('El Gran Dick Cheney', amb l'agregant que en l'argot més col·loquial dels americans *dick* vol dir penis).

POC DESPRÉS DE SER ELEGIT VICEPRESIDENT es van fer reportatges d'antics estudiants que no havien oblidat aquell membre de la comunitat d'estudiants i fins i tot es va organitzar una mostra amb les obres

"Per què ens agrada veure les vergonyes dels càrrecs més respectables de la societat? Perquè airejar les parts més íntimes és una manera d'evidenciar els seus defectes"

DANIEL BOADA

resultants d'aquelles sessions de pintura. Dick Cheney va confessar a un amic seu: "A aquestes altures, tenint en compte qui sóc, m'avergonyeixo del que ha passat. Però quan hi penso, recordo que era molt emocionant estar enfilat en aquell pedestal, totalment exposat, pensant que la meva penjarolla estava sent retratada per les noies més calentes de la universitat".

AL REI JOAN CARLES TAMBÉ EL VAN PESCAR a la coberta d'un iot amb les monarquies al sol. Navegava per les costes italianes i els paparazzis van afilar els teleobjectius per immortalitzar-lo amb la joia de la corona al vent. S'explica que dies més tard el rei es lamentava d'aquella imatge, queixant-se de la manca d'intimitat, a un ministre del govern espanyol. Lluny de fer-li la pilota, el ministre li va contestar: "Si no vol que el pesquin més, no es despulli en llocs on el pugui veure més gent". Sembla que el monarca s'ho va prendre al peu de la lletra.

S'HAN PRODUIÏT ALTRES CASOS DE NUS o seminus il·lustres que no han arribat a passar per les rotatives. Es deia que existia un retrat compromès de Letizia Ortiz. A la duquessa d'Alba també la van pescar practicant el naturisme. Fins i tot la gent esperava que les càmeres de seguretat de l'aeroport del Prat descobrissin la imatge de Joan Laporta en calçotets passant per l'arc detector de metalls.

PER QUÈ ENS AGRADA VEURE LES VERGONYES dels càrrecs més respectables de la societat? Perquè airejar les parts més íntimes és una manera d'evidenciar els seus defectes. Si, per un error de càlcul o un excés de confiança, un fotògraf capta una natja il·lustre, descobrim les febleses d'aquell polític. És el poder ridiculitzat, sigui Fidel Castro caient en un escenari o el cul de la Merkel. Contemplar un polític de dretes, pescat *in fraganti* amb poca cosa entre les cames, o un il·lustre ecologista amb una superpotència a l'entrecreix, ens fa la mateixa gràcia. George Herbert, poeta anglès del segle XVII, va dir: "Com més amunt puja el mico, més ensenya la cua". I podríem afegir que com més autoritat té la mona més pendents estem tots de mirar-l'hi.

DE FIL DE VINT

Sant Jordi i Agustí Bartra

Isabel-Clara Simó

Com que avui és Sant Jordi, i és, per tant, el Dia del Llibre, estaria bé que parléssim una miqueta de literatura. Per exemple, d'Agustí Bartra. El tinc molt present, gràcies als savis esforços musicals que n'ha fet Miquel Puigadó en un seu futur disc –i que ja he sentit en maqueta, privilegiada de mi–: *"La sinya i les estrelles. Suite d'Agustí Bartra"*, un treball consciencios i fet d'amor. És molt d'agrair, sobretot perquè Bartra és el gran oblidat de la majoria de les antologies. I, si l'esmenten, és per dir quatre tòpics típics d'aquells que no l'han llegit. Diuen que és el Walt Whitman català, afirmació que comparteixo, però a més de ser el poeta del crit, de la desolació esperançada, del mite i de la llum, de la profecia i de l'home futur, fet de justícia, pau i llibertat –que no són poques coses–, és també un poeta líric, d'una grandesa de vegades inconcebible. I més en les seves circumstàncies, d'exili i allunyament. Cal molt d'amor i molta potència poètica per construir el corpus poètic que va construir Bartra.

Els manuals, uns més pretensiosos i altres per cobrir l'expedient, tenen, a casa nostra, una marca de fàbrica distintiva: que cada un que apareix ha copiat els anteriors, de vegades fil per randa. Això provoca uns textos –els que estudiaran els nostres fills, per cert– sovint absurds, amb una atenció meticulosa envers autors que no han resistit el pas del temps, i uns oblidats espantosos. Ara per ara, però, no veig ningú amb ganes de posar al dia la història recent de la literatura catalana. Bartra, doncs, és quasi un desconegut. Per això el bellíssim disc de Puigadó és doblement bell. Doblement rotund.

DES DEL MOLÍ

Torna Sant Jordi

Maria de la Pau Janer

Torna Sant Jordi. Una vegada més, es compleixen les normes del cercle i la vida ens ofereix una cara nova de la mateixa vida. Enguany, com sempre, hi viurem situacions repetides i situacions noves. Si de

cas, aquella sensació plàcida de saber que les bones històries poden tornar sempre per millorar-nos els dies. Ens vindrà també la sorpresa, l'encontre inesperat, la conversa que no ens imaginàvem. Aquesta és la gràcia: sortir al carrer i saber que el trobarem inundat de llibres. Alguns que ja hem llegit, altres que ens poden desvetllar mons que sabran seduir-nos.

Els escriptors vivim Sant Jordi com una voràgine quan tenim novetat al carrer.

L'any passat puc recordar un Sant Jordi tranquil. Després de molts anys de signatures continuades, d'anar i venir d'una llibreria a uns grans magatzems, de no tenir gairebé ni temps per respirar, de veure molts rostres i escoltar moltes veus, d'escriure tantes dedicatòries, s'agraeix un Sant Jordi sense novetat al mercat. Avui tornaré a les velles intensitats. Em tocarà acompanyar *Passions romanes* durant el seu primer Sant Jordi.

Els lectors acaben el procés d'un llibre. Quan l'escrius, vius una història íntima que costa de compartir, tota d'intensitats. Quan el publiques, la veu la tenen els altres. Amb la lectura es tanca el procés de creació. Torna Sant Jordi, la festa dels qui estimen la lectura, però també la de l'amor i les roses. El món farà olor de roses per un dia.

La gent sortirà als carrers. Onades de dones i homes que festegen la vida.

Per Sant Jordi, una rosa i un llibre. O moltes roses i molts llibres. Cadascun que sigui un recorregut a fer, un viatge per emprendre, una emoció que es desperta. Llegir és com enamorar-se. Igualment intens. Per aquesta raó, els catalans celebren l'amor i els llibres en un mateix dia de primavera. Sant Jordi tornarà a vèncer el drac. Qui sap si nosaltres també sortirem victoriosos de tots els combats petits i grans que ens toca viure.